
Steklno, st. 13, gm. Gryfino, woj. zachodniopomorskie, AZP 36-05/127

Informator Archeologiczny : badania 33, 122

1999

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

Wśród mocno przemieszanego inwentarza występującego w obrębie jednolitej, ale zapewne wtórnej jamy grobowej, znajdowało się około 20 naczyń, z których 5-7 mogło pełnić funkcje popielnic, 7 różnej wielkości mis, w części zapewne wykorzystywanych jako przykrycia popielnic, oraz 5 małych i miniaturowych naczyń występujących zapewne w charakterze przystawek. Trzy popielnice musiały być przykryte pokrywkami: wpuszczanymi i obejmującą.

Na dnie obiektu wystąpiły 3 koncentracje kamieni stanowiące pierwotnie jakąś formą „obwarowania” grobu, a raczej poszczególnych jego pochówków. Obiekt zawierał około 3 kg przepalonych szczątków kostnych.

W roku 1999 zakończono eksplorację cmentarzyska pomorskiego.

Materiały przechowywane są w Muzeum Ziemi Kujawskiej i Dobrzyńskiej we Włocławku.

Stalmierz, st. 12, gm. Chrostkowo, woj. kujawsko-pomorskie – patrz: wczesna epoka żelaza

STEKLNO, st. 13, gm. Gryfino, woj. zachodniopomorskie, AZP 36-05/127

- osada z okresu wpływów rzymskich

Badania ratunkowe w ramach nadzoru archeologiczno-konserwatorskiego, w terminie od trzeciej dekady stycznia do końca marca, prowadził mgr Antoni Porzeziński. Finansował Urząd Miasta i Gminy w Gryfinie. Pierwszy sezon badań.

Podczas kontynuacji prac ziemnych przy budowie instalacji sanitarnych nad południowo-zachodnim brzegiem jeziora Steklno natrafiono na nowe stanowisko osadnicze - osadę starożytną, reprezentowaną przez dwa paleniska i warstwę kulturową ciągnącą się na długości 34 m. Podczas prowadzenia wykopów liniowych odkryto paleniska posadowione na dolnej partii dość mocno wypiętrzonego wzniesienia nad jeziorem. Brzeg stanowiska stanowi aktualnie skarpa wysokości 1-1,5 m, wzdłuż której biegnie droga gruntowa do ośrodka letniskowego. Strop wypełniska odkrytych obiektów (palenisk) zalegał na głębokości około 80 cm poniżej poziomu powierzchni współczesnej. Warstwa kulturowa nie przekraczała miąższości 10-12 cm o wypełnisku ciemnoszarym i jasnoczarным z niewielką ilością bardzo słabo zachowanego materiału ceramicznego (drobne ułamki naczyń glinianych, przeważnie ręcznie lepionych). Po drugiej stronie drogi występuje niewielki cypel wcinający się w jezioro (zabudowany ośrodkiem letniskowo - wypoczynkowym). Ogólną powierzchnię osady oceniać można na 20 arów.

Materiał zabytkowy w postaci słabo zachowanych fragmentów naczyń glinianych nie pozwala na precyzyjne datowanie stanowiska.

Dokumentację i materiały zabytkowe z prowadzonych badań złożono w Dziale Archeologii Muzeum Narodowego w Szczecinie.

Szczukocice, st. 7, gm. Gorzkowice, woj. łódzkie, AZP 78-53/74 – patrz: wczesna epoka żelaza

Śleża, st. 13, gm. Kobierzyce, woj. dolnośląskie, AZP 81-28 – patrz: wczesna i starsza epoka brązu

TARNOWO PAŁUCKIE, st. 13, gm. Wągrowiec, woj. wielkopolskie, AZP 43-31/108

- osada kultury wielbarskiej (połowa II w.- 1 połowa III w.)

Ratownicze badania wykopaliskowe, przeprowadzone w sierpniu przez mgr Mirosławę Dernogę (autorka sprawozdania, Towarzystwo Przyjaciół Ziemi Pałuckiej w Wągrowcu). Finansowane przez Wielkopolskiego WKZ. Piąty i ostatni sezon badań. Przebadano powierzchnię 4 arów.

Stanowisko odkryte w 1986 w trakcie badań powierzchniowych. Celem badań w 1999 roku było zabezpieczenie niszczonego obiektów a także poszerzenie wiedzy na temat rozplanowania